

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S., a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., proti povinnému **N. G.**, bývajúcemu v L., **o vymoženie 66,38 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 7 Er 149/2008, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 28. septembra 2012 sp. zn. 15 CoE 169/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Súdnemu exekútorovi bol 10. marca 2008 doručený návrh oprávnenej na vykonanie exekúcie na základe „Rozhodnutia o priestupku“, ktoré vydalo Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Slovenskej republiky v Leviciach 8. februára 2007 pod sp. zn. ORP-1003/Di-E-10-2006 (ďalej len „exekučný titul“) a ktorým bola povinnému uložená pokuta 2 000 Sk.

Okresný súd Levice 14. marca 2008 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie [§ 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“)].

Uznesením z 20. februára 2012 č.k. 7 Er 149/2008-22 Okresný súd Levice exekučné konanie zastavil podľa § 57 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku a súdnemu exekútorovi nepriznal

náhradu trov. V odôvodnení poukázal na to, že exekučný titul bolo možné vykonať len do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na zaplatenie pokuty (§ 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch), teda do troch rokov od 7. apríla 2007; keďže k tomu nedošlo, exekučným titulom priznané právo sa prekludovalo.

Proti uvedenému uzneseniu podala oprávnená odvolanie. Uviedla, že podaním návrhu na vykonanie exekúcie začalo exekučné konanie. Plynutie trojročnej prekluzívnej lehoty bolo potrebné posudzovať s prihliadnutím na deň, v ktorom bolo začaté exekučné konanie. V danom prípade teda neexistuje žiadna prekážka, ktorá by bránila nútenému výkonu exekučného titulu.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Trenčíne uznesením z 28. septembra 2012 sp. zn. 15 CoE 169/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). V odôvodnení zhodne so súdom prvého stupňa konštatoval, že v zmysle § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch možno právo vykonať do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na zaplatenie. Uplynutím tejto (prekluzívnej) lehoty zaniklo v danom prípade právo oprávnenej vyplývajúce z exekučného titulu. Novela uvedeného zákona, ktorá je účinná (až) od 1. septembra 2008, sa na daný prípad nevzťahuje. Súd prvého stupňa teda správne zohľadnil, že v čase jeho rozhodovania už vymáhané právo zaniklo, a správne tiež z tohto dôvodu exekučné konanie zastavil.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadla oprávnená dovolaním. Uviedla, že neboli dané zákonné dôvody na zastavenie exekučného konania a pokiaľ ho súdy napriek tomu zastavili, odňali oprávnenej možnosť domôcť sa zákonným spôsobom výkonu vykonateľného exekučného titulu a možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Podľa názoru oprávnenej súdy nepostupovali správne, pokiaľ nezohľadnili skutočnosť, že od 1. septembra 2008 zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch neobsahuje ustanovenie, ktoré by časovo ohraničovalo možnosť výkonu rozhodnutia o uložení pokuty za priestupok. Exekučný súd vec nesprávne právne posúdil, keď v danom prípade aj po uvedenom dni naďalej aplikoval zrušené ustanovenie predmetného zákona. V danom prípade podala návrh na vykonanie exekúcie v rámci spomenutej trojročnej lehoty. Doručením tohto návrhu začali plynúť procesnoprávne lehoty, prekluzívna (hmotnoprávna) lehota ale nemohla uplynúť. Opačný názor by viedol k značnej právnej neistote a jeho dôsledkom by bolo aj to, že výsledok exekučného konania by celkom závisel iba od včasnosti vykonania jednotlivých

úkonov súdnym exekútorom a exekučným súdom. Z týchto dôvodov žiadala rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam. Toto právo sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti rozhodnutiam výslovne uvedeným v zákone [vid' § 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok odvolacieho súdu) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie odvolacieho súdu)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných procesných väd (vid' § 237 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., oprávnenou napadnuté uznesenie ale nemá znaky žiadneho z uznesení, ktoré sú uvedené v týchto ustanoveniach. Prípustnosť oprávnenou podaného dovolania preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

So zreteľom na to by dovolanie oprávnenej mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania oprávnenej preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľke bola v konaní

odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia zo 7. augusta 2012 sp. zn. 3 Cdo 155/2012 a sp. zn. 3 Cdo 146/2012, ako aj rozhodnutia z 11. októbra 2012 sp. zn. 3 Cdo 284/2012 a sp. zn. 3 Cdo 283/2012 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Najvyšší súd na odôvodnenia týchto rozhodnutí v podrobnostiach poukazuje s tým, že sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

1. dovolateľka svoju argumentáciu o existencii procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. nezakladá na tvrdení, že súdy porušili procesné ustanovenia upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní; ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. ale dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu, nie s jeho právnym hodnotením veci vyjadreným v napadnutom rozhodnutí,
2. námietkou, že súdy vychádzali z nesprávnej interpretácie zákona (v danom prípade § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch) a v nadväznosti na to dospeli k nesprávne právnemu názoru o plynutí (a uplynutí) prekluzívnej lehoty, v ktorej možno uskutočniť výkon rozhodnutia o pokute za priestupok, dovolateľka spochybnila správnosť tej činnosti súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu (táto činnosť súdu je obsahom právneho posudzovania veci); dovolateľka teda touto námietkou spochybnila správnosť právneho posúdenia, na ktorom spočíva napadnuté rozhodnutie; nesprávne právne posúdenie veci ale nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. a prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a niektoré ďalšie

rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011),

3. pokiaľ najvyšší súd už v iných exekučných veciach vyslovil názor, že „nesprávnym rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (resp. zastavením exekúcie) sa oprávnenému v konečnom dôsledku odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia“ (viď uznesenie zo 17. decembra 2009 sp. zn. 1 Cdo 177/2009, resp. uznesenie z 5. februára 2009 sp. zn. 5 Cdo 318/2008), je potrebné si uvedomiť že základom dovolacej argumentácie v preskúmvanej veci je oprávnenou tvrdené nesprávne právne posúdenie veci v hmotnoprávnej otázke (preklúzie práva), v označených konaniach išlo ale o vady procesnoprávnej povahy,
4. i keby teda tvrdenia oprávnenej o nesprávnom právnom posúdení veci boli prípadne v danej veci opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), oprávnenou vytýkaná okolnosť by nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.,
5. pre prípad, že dovolateľka namieta aj nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdov, dovolací súd uvádza, že nepreskúmateľnosť je (len) tzv. inou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (viď R 111/1998 a III. ÚS 551/2012), ktorá nezakladá prípustnosť dovolania, lebo je vadou odlišnou od väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že zastavením exekúcie nebola v preskúmvanej veci oprávnenej odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Dovolací súd ako poznámku uvádza, že na podobnej argumentácii spočívajú aj rozhodnutia ďalších senátov najvyššieho súdu v skutkovo a právne obdobných veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky (viď napríklad rozhodnutia z 10. januára 2013 sp. zn. 5 Cdo 178/2012 a sp. zn. 5 Cdo 190/2012, resp. z 12. februára 2013 sp. zn. 7 Cdo 261/2012 a z 26. februára 2013 sp. zn. 7 Cdo 25/2013).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd nepriznal povinnému náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. novembra 2013

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková